

Във всичкото това врѣме Уангъ-Чингъ летѣлъ къмъ луната, и когато стигналъ, той веднага се отправилъ къмъ колибата на Бѣлия Заекъ и почукалъ на вратата.

Заекътъ тъкмо що разбърквалъ билките, отъ които щѣлъ да приготви жива вода; но той оставилъ работата си, отворилъ вратата и поканилъ Уангъ-Чинга да влѣзе.

Той не билъ грозенъ като змея; кожата му била съвсѣмъ бѣла, мека и гладка; очитѣ му били кафяви, кротки и любезни.

Заекътъ на луната живѣе хиляди години, както знаете. До петстотинъ години той бива сивъ и слѣдъ това става съвсѣмъ бѣлъ, а характерътъ му става по-добъръ, отколкото прѣди.

Като изслушалъ желанието на Уангъ-Чинга, заекътъ отворилъ два прозорци на задната страна на колибата си и му казалъ да погледне по-напрѣдъ прѣзъ единия, а сетнѣ прѣзъ другия.

„Кажи ми, какво виждашъ“, казалъ той като се върналъ при масата да бърка своитѣ билки.

„Виждамъ много кжши и хора“, казалъ Уангъ-Чингъ, „и улици — охъ, та това е града, въ който бѣхъ вчера, този, който е израстналъ на мѣстото на моето село“.

Уангъ-Чингъ се взиралъ и все повече и повече се чудѣлъ. Тукъ ужъ билъ на луната, а едно камъче да хвърли, ще падне на улицата на шумния китайски градъ.

„Каква е тая работа?“ казалъ той най-сетнѣ.

„О, това е моя тайна“, отговорилъ умниятъ старъ заекъ. „Азъ мога да направя много работи, които ще те зачудятъ. Но, питамъ те, искашъ ли да се върнешъ тамъ?“

„Вчера бѣхъ тамъ, казалъ Уангъ-Чингъ; тамъ нѣма мѣсто за мене“.

„Тогазъ затвори прозореца. Той е прозорецъ на настоящето. Погледни прѣзъ другия прозорецъ, който е прозорецъ на миналото“.

Уангъ-Чингъ се покорилъ и погледналъ прѣзъ втория прозорецъ. Прѣзъ него той видѣлъ своето мило, малко селце и съпругата си и Ханъ-Чънгъ и Хо-Сиинъ-Ко, които скачали около нея, когато тя окачвала цвѣтнитѣ фенери прѣдъ вратата.

„Вижда се, че татко нѣма да си дойде на врѣме да ги запали“, казалъ Ханъ-Чънгъ.

„Искамъ да отида при тѣхъ“, казалъ той. „Азъ донесохъ едно шишенце вода отъ устата на небесния змей, и...“

„Добрѣ тогазъ“, казалъ заекътъ. „Дай го тукъ.“

И той отворилъ шишенцето и капналъ въ него нѣколко капки жива вода. Тия капки биле бистри като кристалъ и свѣтѣли като елмази.

Уангъ-Чингъ се обърналъ къмъ Бѣлия Заекъ.

„Изпий сега това“, казалъ заекътъ на Уангъ-Чинга. „То ще ти даде възможность да живѣешъ още веднажъ въ миналото, щомъ желашъ.“

Уангъ-Чингъ го изпилъ до капка.

Въ сжщата минута прозорецътъ станалъ широкъ и той видѣлъ една стълба, която водѣла отъ луната до земята — право до неговото малко селце и до неговата собствена кжща.

Като поблагодарилъ на заека, Уангъ-Чингъ се спусналъ бързо по стълбата и скоро се намѣрилъ прѣдъ своята кжща и грабналъ отъ ржцѣтъ на жена си восьчната свѣщъ, за да запали самъ съ ржката си червения и желтия фенеръ, които висѣли прѣдъ вратата.

„Защо се забави толкова, тате? Гдѣ бѣше до сега?“ запиталъ Ханъ-Чънгъ; а малката Хо-Сиинъ-Ко скачала около него, а той ги прѣгръщалъ и цѣлувалъ.

Но той не имъ разказалъ за своитѣ патила още тогава, защото скоро се стъмнило и трѣбвало всички да взематъ участие въвъ веселото шествие на празника на фенеритѣ.

Отъ английски прѣ. Д. Мавровъ.